

Zpráva císařské komise o neštěstí v Ionithu

Lord Pottreid, předseda

Část I: Přípravy

Císařovy plány na vpád do Akarivu se zrodily po roce 270, kdy zahájil tažení do malých ostrovních království, která leží mezi Tamrielem a Akavirem. Již v roce 282, kdy dobyl Černý přístav v Esonietu, se Uriel V. začal poohlízet po vyšším cíli. V té době také nařídil rozšíření přístavu, který měl posloužit jako shromaždiště císařské armády a hlavní zásobovací středisko po dobu tažení. Rovněž začal budovat početné loďstvo velkých námořních plavidel, na nichž hodlal přepravit vojsko do Akaviru. Do té doby byla totiž v celé oblasti jen hrstka námořních lodí. Je tedy vidět, že císař s přípravami tažení začal již dlouho předem, ještě před konečným dobytím Esonietu. Zajisté to tedy nebyl jen nahodilý vrtoch, jak tvrdí některé zlé jazyky.

Když se princ Bashomon v roce 284 poddal císařské moci, mohl císař upřít celou svou pozornost k plánování akavirského tažení. V letech 285 a 286 vyslal námořní výpravy, jež měly najít vhodné námořní cesty a prozkoumat Akavirské pobřeží; a na hon za informacemi vyrazila celá spousta císařských agentů, magických i světských. Na základě všech těchto informací bylo k zahájení vpádu vybráno království Tsaesků v jihozápadním Akaviru.

Mezitím císař svolával potřebné vojsko. Pro účely tohoto tažení byla zřízena nová Dálněvýchodní flotila, která na čas zastínila celý zbytek námořnictva; říká se, že to bylo nejmocnější loďstvo, jaké kdy v historii Tamrielu existovalo. K prvnímu vyloďení byly vybrány Pátá, Sedmá, Desátá a Čtrnáctá legie, Devátá a Sedmnáctá měly následovat jako posily po zajištění předmostí. Ačkoliv se to nezasvěcenému čtenáři může zdát jako poměrně malá část celkové bojové síly císařské armády, je třeba pamatovat, že zásobování válečné výpravy bylo značně obtížné. Kromě toho císař ani jeho velitelé nepředpokládali, že se setkají se silným odporem, alespoň ne z počátku. Co je však snad nejdůležitější, přepravní možnosti námořnictva nedovolily naložit více než čtyři legie současně.

Je třeba poznamenat, že tato komise neshledala v císařových přípravách k tažení žádné pochybení. Na základě informací, které před jejím započítím byly k dispozici (a na jejichž získání bylo zjevně vynaloženo velké úsilí, ač se nakonec ukázaly jako nedostatečné), dospěla komise k přesvědčení, že císař nejednal unáhleně ani nerozvázně. Objevila se tvrzení, že dobytelské vojsko bylo příliš malé. Komise je však naopak přesvědčena, že i kdyby se podařilo najít lodě na přepravu dalších legií (což by se neobešlo bez ochromení obchodu v celém Císařství), jen by to zvětšilo rozsah pohromy; neodvrátilo by ji to. Navíc jednoduše nebylo možno stáhnout legie ze zbytku Císařství; vzpomínka na Camorana Uzurpátora byla ještě příliš živá a císař byl přesvědčen (a tato komise s ním souhlasí), že bezpečnost Tamrielu nedovoluje velkou koncentraci vojska mimo kontinent. Členové této komise se naopak domnívají, že vyslané vojsko bylo příliš velké. I přes založení dvou nových legií během Urielovy vlády (a obnovení Páté) ponechala ztráta expedičního vojska Císařství v nebezpečně slabé pozici vůči provinciím, jak dobře podtrhuje současný stav. To naznačuje, že vpád do Akaviru přesahoval tehdejší možnosti císaře; i kdyby dokázal v Akaviru postavit a zásobovat větší armádu, mohlo se mu mezitím Císařství rozpadnout za zády.

Část II: Vpád do Akaviru

Císařovo vojsko vyplulo z Černého přístavu 23. Deštivce 288 a po klidné šestitýdenní plavbě dorazilo do Akaviru. Jako místo vyloďení byl vybrán malý přístav v království Tsaesků v ústí velké řeky. Volba na něj padla nejenom kvůli blízkosti k Tamrielu, ale také díky jeho poloze v úrodném říčním údolí. To armádě poskytovalo jednak snadný přístup do vnitrozemí a jednak hojnost zdrojů. Z počátku šlo všechno dobře. Tsaeskové město opustili, jakmile se Urielovo vojsko přiblížilo, takže se ho Císařští zmocnili a přejmenovali na Septimii. Vznikla tak první kolonie nové císařské provincie Akavir. Zatímco stavitelé město opevňovali a rozšiřovali přístav pro potřeby Dálněvýchodní flotily, pochodoval císař se dvěma legiemi do vnitrozemí. Okolní země byla údajně bohatá a plná dobře zavlažovaných polí. Vojsko se nesetkalo s žádným odporem a obsadilo další město proti proudu řeky. I to obyvatelé předtím zanechali opuštěné. Císař ho pojmenoval Ionith a zřídil tam svůj hlavní stan, bylo totiž mnohem větší než Septimia a vhodněji položené k ovládní okolního území.

Císařské vojsko se dosud nesetkalo se skutečným odporem, ačkoliv legie neustále sledovaly nepřátelské jízdny hlídky, takže pokud bylo třeba vyslat průzkumné skupiny, musely být vždy značně početné. Jednou z věcí, které císaři zoufale chyběly, byly jízdny jednotky, kvůli omezenému prostoru na lodích. Prozatím však jezdců nahrazovali mágové svými pátracími kouzly.

Tehdy císař vyslal posly, aby se pokusili oslovit zdejšího krále, nebo kohokoliv, kdo vlastně Tsaeskům vládl. Žádný z poslů se ale nikdy nevrátil. Při pohledu zpět si tato komise myslí, že tak byl promarněn cenný čas, zatímco armáda vyčkávala v Ionithu. Lépe by byl využit rychlým pochodem kupředu, dokud byl nepřítel ochromen nečekaným vpádem. Císař však doufal, že by se mu mohlo podařit Tsaesky ohromit mocí Císařství a že by tak mohl získat provincii vyjednáváním bez velkého boje.

Čtyři legie mezitím stavěly silnici mezi Septimií a Ionithem, zakládaly opevněná strážní stanoviště podél řeky a posilovaly opevnění obou měst, což se jim všechno mělo později velice hodit. Kvůli nedostatku koní příliš nevysílaly zvědy a spojení mezi oběma městy neustále ohrožovali nepřátelští nájezdníci, s nimiž se legie dosud nedokázaly vypořádat.

Původním plánem bylo přeplavit dvě další legie přes moře, jakmile bude po prvním vylodění zabezpečen přístav. Jenže nyní padlo osudné rozhodnutí jejich příjezd odložit a namísto toho lodě využít k přepravě osadníků. Císař a rada se shodli, že vzhledem k útěku domorodého obyvatelstva bude zapotřebí osadníků, kteří by obdělávali pole a zajistili pro císařské vojáky obživu. Jinak by se totiž Urielova armáda musela plně spolehnout na zásoby dopravované přes moře. Kromě toho vypukly v Yneslei, ležící na zásobovací trase do Akaviru, nepokoje a rada byla toho názoru, že Devátá a Sedmnáctá legie budou užitečnější, když Ynesleu zklidní a zabezpečí tak zásobovací linii.

Osadníci se i se svým majetkem začali v Septimii vylodovat v polovině měsíce Krbce a hned se ujali přípravy polí na jarní úrodu (s níž předtím začali již legionáři). Tehdy byl přes moře přepraven i značný počet jezdeckých koní a následně se podařilo zamezit nájezdům na obě císařské kolonie. Do Ionithu také konečně dorazili vyslanci Tsaesků, údajně aby zahájili mírová jednání, a císařské vojsko se začalo připravovat na zdánlivě klidnou zimu.

V té době rada císaře požádala, aby se s flotilou vrátil do Tamrielu. Čekala ho tam řada naléhavých záležitostí, kterým se mohl věnovat, zatímco armáda přečkává zimu v Akaviru. Císař se však rozhodl, že bude lepší, když se svými muži zůstane. Ukázalo se, že to bylo šťastné rozhodnutí, neboť velkou část flotily, včetně císařské vlajkové lodi, na cestě domů zničila časná zimní bouře. Zimní období bouří 288-289 bylo neobvykle dlouhé a nezvykle prudké, což flotile zabránilo vrátit se podle plánu do Akaviru s dalšími zásobami. Císař se o tom dozvěděl prostřednictvím mágů a následně bylo ujednáno, že dobytelské vojsko přečkává do jara s těmi zásobami, které má k dispozici.

Část III: Zničení Urielova vojska

I zima v Akaviru byla mnohem tužší, než se očekávalo. Kvůli potížím se zásobováním a tisícům civilních krků navíc musely být vojsku omezeny přiděly. Aby to bylo ještě horší, nájezdníci Tsaesků se vrátili v plné síle a začali sužovat jednotky, které se vydaly na průzkum nebo pro zásoby za městské hradby. Během sněhových bouří bylo obsazeno několik strážních pevnůstek na silnici mezi Septimií a Ionithem a zbytek musel být opuštěn jako neudržitelný. Obě města se spolu tedy mohla domlouvat pouze magickou cestou, což ještě zesilovalo vyčerpání vojenských mágů.

5. dne měsíce Úsvitníku dorazila do Ionithu velká skupina Tsaesků, údajně s nabídkou míru od svého krále. Tu noc tito zrádní vyslanci zabili strážce u jedné z městských bran a vpustili dovnitř početnou skupinu svých spolubojovníků, kteří čekali za hradbami. Jejich jasným cílem bylo zavraždit císaře, a nezdařilo se jim to jedině díky bdělosti a odvaze vojáka z Desáté legie, kteří hlídali jeho palác. Jakmile vypukl poplach, byli Tsaeskové ve městě pochytáni a do jednoho pobiti. Není třeba říkat, že tím veškerá jednání mezi císařem a Tsaesky skončila.

Příchod jara situaci jedině zhoršil. Namísto očekávaných jarních dešťů začal vát suchý východní vítr, což s různou silou pokračovalo celé léto. Plodiny poschly, a dokonce i řeka (po níž se předchozí rok mohly malé lodě plavit daleko proti proudu nad Ionith) byla do měsíce Sluníku úplně suchá. Není známo, zda to bylo způsobeno do té doby neznámým podnebím, specifickým pro Akavir, nebo jestli Tsaeskové počasí magicky ovládali. Komise se přiklání k první možnosti, neboť neexistují žádné přímé důkazy, že by Tsaeskové tak strašlivou mocí vládli. Ani to však nelze zcela zavrhnout.

Kvůli dlouhodobě špatnému počasí vyplula zásobovací flotila z Černého přístavu pozdě. Nakonec vyrazila až na začátku Druhosevu, jenže ji opět vážně poškodily bouře a do Septimie doplula až po osmi týdnech a v dosti zmenšeném počtu. Kvůli stále zoufalejší zásobovací situaci v Akaviru vyslal císař většinu svých bojových mágů s flotilou, aby jí pomohli s překonáváním bouří, které se očekávaly po celý zbytek léta. Tehdy rada vyzvala císaře, aby od tažení upustil a vrátil se s

vojskem zpět do Tamrielu. Císař však opět odmítl a poznamenal, že loďstvo již není dost velké, aby přepravilo všechny čtyři legie současně. Tato komise souhlasí, že ponechat jednu nebo více legií pozadu v Akaviru, než se flotila vrátí, by narušilo morálku vojska. Zároveň je však toho názoru, že ztráta jedné legie by byla lepší než ztráta celé dobovatelské armády. Je jednohlasným míněním komise, že právě tehdy byl poslední okamžik, kdy bylo možno odvrátit naprostou pohromu. Jakmile bylo rozhodnuto poslat flotilu zpět pro posily a zásoby, vydaly se události směrem k neodvratnému závěru.

Od té chvíle se o dění v Akaviru ví mnohem méně. Většina mágů pomáhala flotile a komunikace mezi Urielovým vojskem a Tamrielem tedy byla značně omezená. Zvláště vzhledem k tomu, že se stav v Akaviru zhoršoval a síly zbývajících mágů byly využity na maximum snahou vyhovět všem potřebám legií. Zdá se však také, že Tsaeskové nějakým záhadným způsobem do činnosti mágů zasahovali. Někteří z mágů v Akaviru tvrdili, že mají nezvykle malou magickou sílu, a kouzelníci Válečné akademie v Cyrodiilu (kteří pro radu zajišťovali spojení) uváděli problémy se spojením s kolegy v Akaviru. Problémy nastávaly dokonce i při domluvě mezi mistrem a jeho dlouholetým žákem. Tato komise naléhavě doporučuje, aby Válečná akademie provedla studii magických schopností Tsaesků pro případ, že by se Císařství mělo ještě někdy s Akavirem vojensky střetnout.

Je známo, že císař v polovině Sluníku opustil Ionith a vydal se na pochod. Ve městech nechal jen malé posádky. Dozvěděl se, že Tsaeskové svolávají vojsko na druhé straně horského pásma na severu, a měl v plánu jej rozdrtit, ještě než dosáhne plné síly. Při té příležitosti se také chtěl zmocnit jeho zásob (které zoufale potřeboval). Tak rychlý postup zřejmě Tsaesky překvapil. Císařovo vojsko snadno hory překročilo, napadlo jejich tábor, zahnilo nepřátelské vojsko a zajalo jeho velitele (jakéhosi šlechtice). Brzy však byl císař nucen ustoupit a na cestě zpět do Ionithu utrpěly legie značné ztráty. Císař se ocitl v obležení v Ionithu, odříznut od malé posádky v Septimii, která byla taktéž obležena. Zbýající bojovníci mágové zřejmě soustředili veškeré úsilí na vyrábění vody, aby udrželi vojsko naživu, ač se tato schopnost na Válečné akademii obvykle příliš nezdůrazňuje. Flotila se díky mágům bezpečně vrátila do Černého přístavu, jenže veškeré pokusy odplout zpět do Akaviru zmařila série ještě ničivějších bouří, které sužovaly Esoniet po celý zbytek roku 289.

Naposledy se rada s císařem spojila na začátku Mrazivce. V měsíci Večerníku byli již radní situací v Akaviru velice znepokojeni a nařídili flotile vyplout bez ohledu na riziko. I přes pokračující bouře se loď dokázaly dostat do Akaviru. Když se podařilo spojit s císařským mágem, naděje vzrostla, neboť Ionith se prý dosud držel. Rychle byly připraveny plány, podle nichž mělo Urielovo vojsko uniknout z Ionithu a stáhnout se do Septimie, kde na ně měla čekat flotila. To byl poslední nepřímý kontakt s císařovým vojskem. Když loďstvo dorazilo do Septimie, zastihlo její posádku pod prudkým útokem velké armády Tsaesků. Mágům, kteří pluli s loďstvem, se podařilo udržet nepřítele dost dlouho, aby se mohli přeživší vojáci nalodit a flotila se stáhnout.

Těch několik vojáků, kteří přežili a dostali se do Septimie, vyprávělo, jak o dva dny dříve císař v čele vojska vyrazil v noci z Ionithu. Úspěšně prorazil nepřátelskými liniemi, jenže pak ho na cestě do Septimie obklopila mnohonásobná přesila. Vyprávěli o hrdinném posledním boji císaře a Desáté legie, díky němuž se zbytky Čtrnácté dokázaly dostat do Septimie. Tu noc dorazili do Septimie i dva přeživší z Desáté, kterým se podařilo proniknout liniemi nepřítele, zatímco neukázněně oslavoval vítězství. Tito muži potvrdili, že viděli císaře zemřít - při útoku na štítovou zeď Desáté legie jej zasáhl nepřátelský šíp.

Část IV: Závěr

Tato komise je toho názoru, že tažení do Akaviru byla odsouzeno k neúspěchu už od samého počátku, a to z několika důvodů. Žádný z nich však bohužel nebylo možno předvídat.

I přes rozsáhlý sběr informací císařovo vojsko zjevně nebylo na stav v Akaviru připraveno. Zvláště katastrofální bylo nečekané počasí, které vojsko i loďstvo sužovalo. Kdyby se během tažení v bouřích nepotopila většina Dálněvýchodní flotily, mohlo být v roce 289 Urielovo vojsko staženo. Počasí také přinutilo císaře převelet většinu mágů na loď, čímž se ocitl bez jejich cenné pomoci v bojích, které brzy poté následovaly. A pominout nelze ani neočekávané sucho, které Ionith zasáhlo v roce 289 a zničilo veškeré naděje na místní zásobování císařské armády. Ta se tak po obležení v Ionithu ocitla v neudržitelné situaci.

Tsaeskové navíc byli mnohem silnější, než tvrdily zpravodajské informace. Zprávy o velikosti vojska, které nakonec Tsaeskové proti Urielově armádě dokázali postavit, jsou jen mlhavé, protože ke skutečným bojům došlo teprve po odříznutí spojení mezi císařem a radou. Přesto se zdá pravděpodobné, že Tsaeskové císařské síly několikanásobně přehléhli, neboť se jim podařilo zahnat čtyři zkušené legie a pak je několik měsíců držet v obležení.

Jak již bylo uvedeno, tato komise odmítá zpochybňovat prvotní rozhodnutí napadnout Akavir. Na základě tehdejších vědomostí se zdálo, že jde o promyšlený plán. Teprve díváme-li se zpět, je více než zřejmé, že tažení mělo jen velmi malou šanci na úspěch. Přesto je komise přesvědčena, že si z této pohromy lze odnést několik cenných poučení.

Za prvé, Tsaeskové možná ovládají nesmírně mocné magické síly. Možnost, že dokázali ovládat počasí na tak obrovském území, se zdá neuvěřitelná (a budiž zaznamenáno, že tři členové komise se důrazně postavili proti tomu, aby byl tento odstavec vůbec do zprávy zařazen), nicméně komise je toho názoru, že si tato věc zasluhuje další prošetření. Případné nebezpečí je takové, že dokonce i tu nejnepravděpodobnější možnost je třeba brát vážně.

Za druhé se zdá, že Tsaeskové nemají žádné námořnictvo, které by stálo za řeč. Císařovo vojsko nebylo na moři nikdy ohroženo a Dálnévýchodní flotila nemusela bojovat s ničím kromě počasí. Prvotní plány počítaly s tím, že část flotily zůstane v Akaviru, aby chránila pobřeží. Jenže v okolí bylo jen velmi málo míst, kde by se tak velké lodě mohly přiblížit k pobřeží, neboť příbřežní vody na sever a jih od Septimie jsou plné bezpočtu útesů, skalisek, písčiny výsep, ostrůvků apod. Kvůli naprosté nepřítomnosti stromů na pláních kolem Septimie a Ionithu nemohlo císařovo vojsko postavit menší plavidla, která by mohla v mělkých pobřežních vodách plout. Jakékoliv budoucí vojenské výpravy na Akavir by udělaly dobře, pokud by zvážily nějaký způsob, jak si s sebou přivést prostředky umožňující příbřežní lodní operace. Využily by tak této jasné výhody nad Tsaesky, kterou císařské vojsko bohužel naprosto promrhalo.

Za třetí, před úvahami o dalším vpádu je třeba věnovat mnohem delší čas průzkumu Akaviru. Informace, které byly získány během čtyř let předcházejících tomuto tažení, byly sice rozsáhlé, ale zjevně nedostatečné. Počasí bylo naprosto nevyzpytatelné; Tsaeskové mnohem silnější, než se čekalo; a pokusy o vyjednávání naprosto zkrachovaly. Ukázalo se, že Akavir je nepřátelštější, než jsme tušili, a tato komise je přesvědčena, že žádné další tažení by neměla být podnikáno, dokud nebudeme mít mnohem lepší znalosti tohoto kontinentu, tamější politiky a národů, než jaké máme nyní.

A konečně, komise se jednohlasně shodla, že s tím, co nyní víme, by byl jakýkoliv pokus napadnout Akavir bláznovstvím, alespoň za současného stavu Císařství. Legie jsou zapotřebí doma. Jednoho dne se sjednocené Císařství do Akaviru vrátí a za veškeré utržené příkoří a císařovu smrt se strašlivě pomstí. Ten den však ještě nenastal, a nenastane ani v dohledné budoucnosti.